

Hồi 3

Oán Khí Dễ Tiêu – Lòng Ngay Khó Đoán

T

hiên Cơ đạo nhân khẽ gật đầu, rồi nói với khẩu khí thâm hiểm:

- Đương nhiên, Tề Cẩn Minh đã xem ngươi là tri kỷ thì cũng chẳng trách ngươi nói tốt giúp hắn.

Thiên Toàn phát lộ khí, lão nói:

- Sư huynh coi đệ là hạng người nào, Tề Cẩn Minh mà có thể bỏ qua đại thù của bản môn chẳng?

Thiên Cơ kéo dài giọng ra nói:

- Điều đó chỉ có người tự biết thôi!

Thiên Ngộ không thể không lên tiếng, lão nói:

- Nhị vị sư đệ chớ tranh cãi nữa, hãy nghe ta nói một lời công đạo.

Dù lão có xưng chức vị hay không, nhưng chung quy vẫn là chủ trương môn hiện nhiệm nên toàn bộ đệ tử phái Hoa Sơn phải im lặng nghe lão nói:

- Lời của Tề Cẩn Minh đương nhiên không thể tin được, nhưng trước khi có chứng cứ thì chúng ta vẫn chưa thể khẳng định hắn là chân hung.

Thiên Cơ lạnh lùng nói:

- Không phải là chân hung, nhưng tối thiểu cũng là nghi hung.

Thiên Ngộ nói:

- Không sai, đích thực hắn là nghi hung bị hiềm nghi nhiều nhất.

Thiên Toàn nói:

- Nhưng tại sao hắn phải sát hại chủ trương môn sư huynh của chúng ta chứ?

Thiên Cơ nói:

- Chẳng phải là đã quá rõ rồi sao? Thứ nhất đương thời Ngọc Hư đạo trưởng đến Hoa Sơn cùng Thiên Quyền sư huynh thương lượng cách đối phó hắn. Hắn sợ phái Hoa Sơn và Võ Đang liên thủ đối phó mình nên mưu hại chủ trương môn sư huynh, đó là chuyện hợp tình hợp lý.

Lão sợ Thiên Ngộ không nói ra được lý do nên cướp lời nói thay chủ trương môn.

Thiên Toàn không nhịn được nên phản bác:

- Thế tại sao hắn không mưu hại Ngọc Hư đạo trưởng?

Thiên Cơ lạnh lùng nói:

- Ngọc Hư đạo trưởng làm sao có thể sánh với chủ trương môn sư huynh của chúng ta. Thiên Quyền sư huynh có võ công tương đương Tề Cẩn Minh và lại là tôn trưởng của một phái. Ngọc Hư đạo huynh, tại hạ chỉ nói sự thực, mong đạo huynh chớ trách.

Ngọc Hư Tử hừ một tiếng, nói:

- Đích thực là Tề Cẩn Minh không cần giết bản đạo. Đạo huynh nói không sai!

Thiên Toàn hỏi:

- Còn điều thứ hai là gì?

Lần này không phải Thiên Cơ mà là Thiên Ngộ trả lời:

- Tề Cẩn Minh và vị... vị Tiêu cô nương này quan hệ như thế nào, trên giang hồ không ai là không biết. Công phu dụng độc của Tiêu gia thì thiên hạ đều nghe danh.

Tề Cẩn Minh lên tiếng:

- Thiên Ngộ đạo trưởng, trong phái Hoa Sơn, đạo trưởng là nhân vật mà tại hạ tôn trọng nhất. Hy vọng là đạo trưởng không đem chuyện vô lý ra gây náo nhiệt!

Đệ tử phái Hoa Sơn nhao nhao quát lớn:

- Há có lý nào sao, Tề Cẩn Minh, người dám làm nhục chưởng môn của bọn ta.

Thiên Ngộ đạo nhân khoát tay ra hiệu cho chúng đệ tử im lặng và nói:

- Chúng ta lấy lý thuyết phục người, không cần cãi vã nhau. Tề tiên sinh, sao các hạ biết là bản đạo đem chuyện vô lý ra gây náo nhiệt?

Tề Cẩn Minh nói:

- Không sai, tại hạ và Quyên Quyên như phu phụ nhưng đây là chuyện tư tình riêng giữa hai người, đâu có can hệ gì đến phái Hoa Sơn của các vị? Các vị không thể vì hoài nghi tại hạ là hung thủ mà kéo cô ta liên lụy theo!

Thiên Ngộ vỗ tay một tiếng và nói:

- Hàm Cốc, Hàm Hư, bước ra đây!

Hai đệ tử đáp một tiếng rồi bước ra, bọn chúng đều là đệ tử của tiên chưởng môn Thiên Quyền chân nhân, sư huynh là Hàm Cốc, sư đệ là Hàm Hư.

Thiên Ngộ chỉ tay về phía Tiêu Quyên Quyên và hỏi:

- Các người có từng gặp nữ tử này không?

Hai đệ tử cùng đáp:

- Có từng gặp!

Thiên Ngộ hỏi tiếp:

- Gặp bà ta khi nào?

Hàm Cốc đáp:

- Ngày ân sư ngộ kiếp nạn, bọn đệ tử tuần hành trên núi thì thấy bà ta bỏ chạy xuống núi. Bọn đệ tử vì vô năng nên không đuổi theo kịp.

Tề Cẩn Minh nói:

- Tại hạ có thể hỏi bọn họ vài câu không?

Thiên Ngộ gật đầu nói:

- Có thể.

Tề Cẩn Minh hỏi:

- Các người không đuổi theo kịp cô ta thì chắc rằng khi đó cô ta chạy như bay xuống núi phải không?

Hàm Hư nói:

- Khinh công của bà ta quả nhiên là vượt xa bọn ta!

Tề Cẩn Minh hỏi tiếp:

- Đương thời là ban ngày hay ban đêm?

Hàm Hư nói:

- Vào lúc hoàng hôn!

Tề Cẩn Minh nói:

- Cô ta chạy như bay vào lúc hoàng hôn ở nơi thâm sơn dã lĩnh thì làm sao các người nhìn được có phải là cô ta hay không?

Hàm Cốc ngập ngừng một lúc rồi nói:

- Tuy bà ta lướt đi rất nhanh nhưng ta tin tưởng là không nhận lầm người.

Tề Cẩn Minh cười nhạt, nói:

- Chỉ dựa vào hai chữ tin tưởng thì làm sao có thể buộc tội người ta? Cô ta chưa hề nói với ta về chuyện này và ta cũng có thể nói, người mà các người thấy nhất định không phải là cô ta!

Thiên Ngộ đạo nhân nói:

- Dù bọn chúng không nhìn thấy rõ nhưng cả hai đều cho rằng người đó là cô ta, như vậy tối thiểu cũng có thể nói cô ta có hiềm nghi rồi.

Tề Cẩn Minh cười nhạt, nói:

- Hiềm nghi? Hiềm nghi? Hừ, đương nhiên là các vị có quyền hiềm nghi bất kỳ ai, thế thì tại hạ còn gì để nói nữa?

Thiên Ngộ nói:

- Được, các hạ không có gì để nói thì ta có điều này để nói đây! Nếu không có chứng cứ nào xác đáng hơn để chứng minh vị Tiêu cô nương này hôm đó không xuất hiện ở Hoa Sơn thì bọn ta chỉ có thể xem sự hiềm nghi về cô ta là sự thực thôi. Vị Tiêu cô nương này và phái Hoa Sơn chúng ta xưa nay không hề lai vãng, vậy tại sao ngày chưởng môn sư huynh của bọn ta bị hại thì cô ta xuất hiện ở Hoa Sơn? Không những thế mà còn vội vàng vàng chạy xuống núi. Thiên hạ há có chuyện trùng hợp ngẫu nhiên như thế sao?

Thiên Ngộ dừng lại một lát rồi nói tiếp:

- Theo ta biết thì vị Tiêu cô nương này có ngoại hiệu là Ngân Hồ, là nữ tử của Tiêu gia nổi danh trong thiên hạ về độc dược và ám khí. Tề tiên sinh, xin chớ trách bần đạo nói thẳng, chỉ dựa vào võ công của các hạ thì chưa chắc có thể đả thương được chưởng môn sư huynh của bọn ta. Nhưng có vị Tiêu cô nương này giúp sức thì chưởng môn sư huynh của bọn ta không thể không chết dưới tay các hạ!

Tề Cẩn Minh nói:

- Các vị vu oan cho tại hạ thì không sao, nhưng với cô ta thì không thể được, Quyên Quyên! Ta biết người đó nhất định không phải là nàng, tại sao nàng không tự biện?

Tiêu Quyên Quyên buồn bã nói:

- Thiếp được cùng chết với chàng là mãn nguyện rồi? Chàng không tự biện thì thiếp tự biện làm gì?

Chợt nghe Thượng Quang Phi Phụng lên tiếng:

- Theo tiểu nữ biết thì hôm đó có một người giao thủ với nữ tử kia trên Hoa Sơn. Người đó tất phải trông thấy nữ tử kia rõ ràng hơn hai đệ tử của quý phái!

Thiên Ngộ ngạc nhiên hỏi:

- Cô nương là ai? Tại sao biết là có người đó?

Phi Phụng nói:

- Đạo trưởng không cần quan tâm đến việc tiểu nữ là ai và cũng không cần quan tâm đến việc tại sao tiểu nữ biết, tiểu nữ chỉ hỏi đạo trưởng là có người đó hay không?

Thiên Ngộ nói:

- Có thì có, nhưng người đó không phải là đệ tử của phái Hoa Sơn.

Phi Phụng mỉm cười nói:

- Không phải là đệ tử phái Hoa Sơn thì không thể làm nhân chứng sao?

Thiên Ngộ trầm ngâm một lát rồi nói:

- Có thể, nhưng không biết người đó có đồng ý hay không, cô nương thử hỏi xem.

Phi Phụng bước lên trước và nói:

- Ngọc Hư đạo trưởng, xin mời đạo trưởng bước ra ngoài một lát.

Ngọc Hư Tử lặng lẽ bước ra mà không hề có vẻ gì ngạc nhiên, dường như lão đã phán đoán được thâm ý của Phi Phụng.

Phi Phụng hỏi:

- Ngọc Hư đạo trưởng, đạo trưởng có đồng ý làm chứng nhân mục kích không?

Ngọc Hư Tử nói:

- Đồng ý!

Phi Phụng nói:

- Đạo trưởng đến đã lâu, có lẽ đạo trưởng đã nhìn rõ vị Tiêu cô nương kia rồi chứ?

Ngọc Hư Tử gật đầu.

- Vậy đạo trưởng thử nói xem, nữ tử mà đạo trưởng gặp hôm đó có phải là bà ta không?

Ngọc Hư Tử chưa kịp trả lời thì Thiên Cơ đã kêu lên:

- Đương nhiên là bà ta! Ngọc Hư đạo huynh, nhớ hôm đó đạo huynh từng nói với bọn tại hạ...

Lão liếc nhìn qua Thiên Ngộ đạo nhân rồi tiếp:

- Đạo huynh từng nói nữ tử đó là Ngân Hồ trong Tiêu Thị Song Hồ, Ngân Hồ là tình nhân của Tề Cẩn Minh, đạo huynh muốn biết tin tức về Tề Cẩn Minh nên mới đuổi theo cô ta. Những lời này là do đạo huynh nói, đạo huynh còn nhớ chứ?

Ngọc Hư Tử thản nhiên nói:

- Còn nhớ rất rõ.

Thiên Cơ hỏi tiếp:

- Bây giờ Tề Cẩn Minh đã thừa nhận hẳn và Tiêu cô nương tình như phu phụ, vậy cô ta há chẳng phải là Ngân Hồ sao?

Ngọc Hư Tử nói:

- Không sai, cô ta là Ngân Hồ!

Thiên Cơ quay sang nói với Phi Phụng:

- Cô nương còn gì để nói không?

Ngọc Hư Tử nói tiếp:

- Bần đạo chưa nói hết ý. Không sai, vừa rồi bần đạo còn hoài nghi Ngân Hồ chính là nữ tử từng động thủ với bần đạo hôm đó, nhưng bây giờ bần đạo đã nhìn rõ, không phải là cùng một người!

Thiên Ngộ ngạc nhiên hỏi lại:

- Đạo huynh có chắc là không phải cùng một người không?

Ngọc Hư Tử nói:

- Người đó có tướng mạo rất giống như Ngân Hồ, nhưng có vài điểm bất đồng. Trên mặt nữ tử kia có một nốt ruồi, giọng nói cũng mang khẩu âm quan ngoại, không giống Tiêu cô nương đây.

Thiên Ngộ nói:

- Đạo huynh hoài nghi nữ tử kia là Kim Hồ, tức là tỷ tỷ của Ngân Hồ chẳng? Nhưng theo bần đạo biết thì Kim Hồ đã lấy Bạch Đà Sơn chủ bên Tây Vực từ lâu. Bạch Đà Sơn và phái Hoa Sơn xưa nay không tương giao và cũng không ân oán. Vậy Kim Hồ có lý do gì lên chạy lên Hoa Sơn hại chưởng môn của bọn bần đạo?

Ngọc Hư Tử nói:

- Điều đó bần đạo không biết, bần đạo chỉ có thể nói Tiêu cô nương đây không phải là nữ tử hôm đó thôi!

Thiên Cơ lạnh lùng nói:

- Ngọc Hư đạo huynh, không phải vì các vị đã hóa địch thành bạn với Tề Cẩn Minh mà đạo huynh nói như thế chứ?

Ngọc Hư Tử phát nộ khí, lão cao giọng nói:

- Bần đạo và đạo huynh không hợp nhau nhưng xưa nay bần đạo không hề biết nói dối. Thiên Ngộ đạo huynh thừa biết tính cách của bần đạo.

Thiên Ngộ lên tiếng:

- Không sai, Ngọc Hư đạo trưởng tuyệt đối không lừa dối chúng ta, lão đã nói không phải tức là không phải.

Ngọc Hư Tử lui bước ra sau.

Thiên Ngộ quay sang nói với Tiêu Quyên Quyên:

- Được, bây giờ đã chứng minh cô nương không bị hiềm nghi, vậy cô nương muốn đi bôn bần đạo không ngăn cản.

Đương nhiên là Tiêu Quyên Quyên không thể bỏ đi.

Bỗng nghe Thiên Cơ lạnh lùng nói:

- Ngân Hồ không có hiềm nghi nhưng Tề Cẩn Minh có hiềm nghi. Do vậy cũng không thể nói sự việc hoàn toàn không liên quan đến Ngân Hồ.

Phi Phụng lên tiếng nói:

- Tại sao lại nói vậy?

Thiên Cơ nói:

- Không ai có thể chứng minh hôm đó Tề Cẩn Minh không có ở Hoa Sơn. Dù Ngân Hồ không xuất hiện ở Hoa Sơn ngày hôm đó thì Tề Cẩn Minh vẫn có thể mượn dùng ám khí tẩm độc của cô ta.

Với quan hệ giữa Tề Cẩn Minh và Ngân Hồ thì việc dùng ám khí tẩm độc của bà ta là có khả năng, do vậy cũng chẳng tránh sự hoài nghi của Thiên Cơ.

Tề Cẩn Minh muốn tự biện cũng không thể được, lão đành cười nhạt một tiếng rồi im lặng không nói gì.

Thiên Ngộ đạo nhân tiếp tục nói:

- Tề tiên sinh, xin lượng thứ cho bản đạo nói thẳng, vụ án chưởng môn tể phái bị mưu hại tuy chưa thể điều tra rõ ràng nhưng có lẽ Tề tiên sinh là nhân vật bị nghi ngờ nhiều nhất đấy!

Tề Cẩn Minh chỉ cười nhạt, nhưng Thiên Toàn đạo nhân lại biện hộ thay lão:

- Sư huynh, chỉ là sự hoài nghi thì e rằng chưa thể kết tội người khác được.

Thiên Ngộ hừ một tiếng rồi nói:

- Không sai, chúng ta hành sự đều dựa vào một chữ “lý”. Trước khi tìm được chứng cứ thì đương nhiên chúng ta không thể vu khống cho Tề tiên sinh là hung thủ. Nhưng Tề tiên sinh đã là nhân vật bị nghi ngờ nhiều nhất, án theo lẽ thường mà nói thì khó khăn lắm chúng ta mới tìm được nghi phạm, do vậy không thể không xử trí nghi phạm. Tề tiên sinh nói xem nên làm thế nào đây? Xin ngài cứ cho ý kiến!

Tề Cẩn Minh ngược nhìn trời, cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Các vị đã định tội danh cho tại hạ là nghi phạm rồi, các vị muốn làm thế nào thì làm, hà tất phải hỏi tại hạ?

Thiên Ngộ do dự bất quyết, Thiên Cơ nhanh chóng thay lão đưa ra chủ ý:

- Sư huynh, chuyện này tốt nhất là giao cho Thiên Toàn sư đệ thực hiện.

Thiên Ngộ do dự một lát mới hắng giọng rồi nói:

- Cũng có lý!

Thiên Toàn liền hỏi:

- Nhị vị sư huynh muốn đệ làm thế nào?

Thiên Cơ quay sang nói với chưởng môn Thiên Ngộ:

- Sư huynh, cố nhiên là chúng ta không thể vu khống Tề tiên sinh là hung thủ, nhưng cũng không thể dễ dàng bỏ qua nghi phạm. Chi bằng thế này, tạm thời mời Tề tiên sinh theo chúng ta hồi sơn, nếu ngày sau điều tra được hung thủ là kẻ khác thì chúng ta bồi lễ cho Tề tiên sinh rồi cung kính tiễn xuống núi. Còn nếu tìm được chứng cứ đó là hành vi của Tề tiên sinh thì, hì hì, như vậy là Tề tiên sinh chỉ có thể lưu lại trên Hoa Sơn chịu sự xử trí của chúng ta thôi.

Thiên Ngộ trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Sư đệ nói cũng có lý, nhưng... nhưng...

Thiên Cơ biết Thiên Ngộ cảm thấy khó xử nên nói thay:

- Do vậy, tốt nhất là giao chuyện này cho Thiên Toàn sư đệ thực hiện. Thiên Toàn sư đệ, người và Tề Cẩm Minh là hảo hữu với nhau, vậy người hãy khuyên Tề Cẩm Minh một tiếng nhé. Người vốn không muốn gây can qua, nếu khuyên được Tề Cẩm Minh theo chúng ta về Hoa Sơn thì há chẳng phải là tốt cho cả ba bên sao?

Những lời này của Thiên Cơ quả nhiên hợp ý Thiên Ngộ. Nên biết, phái Hoa Sơn tuy chuẩn bị binh mã kéo đến nhưng võ công của Tề Cẩm Minh không phải tầm thường, một khi động thủ thì khó tránh khỏi cục diện lưỡng bại câu thương.

Thiên Ngộ khẽ gật đầu, nói:

- Cách giải quyết này quả nhiên rất hợp tình hợp lý. Thiên Toàn sư đệ, người hãy phân tích những điều lợi hại và khuyên Tề tiên sinh theo chúng ta hồi sơn nhé!

Thiên Toàn nói:

- Đệ nghĩ hẳn đã nghe những gì mà nhị vị sư huynh vừa nói.

Thiên Ngộ nói:

- Nhưng hẳn chưa có sự trả lời là đồng ý hay không? Do vậy ta muốn cho hẳn một cơ hội nữa là để người đi khuyên hẳn. Hy vọng là hẳn sẽ nghe theo lời khuyên của người.

Thiên Toàn nói:

- Đệ nghĩ là đệ không cần phải khuyên?

Thiên Ngộ ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao?

Thiên Toàn chậm rãi:

- Đệ biết nhất định là hẳn không đồng ý. Hẳn là một nhân vật cuồng ngạo tự tại thì làm sao đồng ý theo chúng ta về Hoa Sơn chờ nhận tội với danh phận là nghi phạm? Hơn nữa, đệ cũng không muốn khuyên hẳn như vậy.

Thiên Ngộ biến sắc, lão nói:

- Tại sao?

- Vì đệ tin rằng Tề Cẩm Minh không phải là hung thủ.

Câu này được nói ra với ngữ khí kiên định như chém đinh chặt sắt.

Thiên Cơ quát hỏi:

- Người dám trái lệnh của chưởng môn sao?

Thiên Toàn nói:

- Chưởng môn sư huynh, xin hỏi đây có phải là mệnh lệnh không?

Thiên Ngộ tỏ vẻ khó xử, nói:

- Không sai, đây là mệnh lệnh của chưởng môn. Ta bảo người đi khuyên hấn nếu hấn không nghe lời khuyên thì...

Thiên Cơ tiếp lời:

- Thì người hãy áp giải hấn về Hoa Sơn.

Thiên Toàn cười nhạt nói:

- Sư huynh quá đề cao đệ rồi, đệ có thể áp giải Tề Cẩm Minh về Hoa Sơn sao?

Thiên Cơ nói:

- Nhưng người phải là người động thủ trước tiên, một khi người ra tay thì bọn ta sẽ trợ giúp.

Thiên Toàn hỏi lại:

- Đây là chủ ý của sư huynh hay là...

Thiên Ngộ đã ở thế cười hổ khó xuống nên đành nói:

- Những điều Thiên Cơ sư đệ nói cũng là chủ ý của ta.

Thiên Toàn hỏi tiếp:

- Và đó cũng là mệnh lệnh?

Thiên Ngộ gật đầu, nói:

- Không sai, vì chỉ có làm như thế thì người mới thể hiện được lòng trung với bản phái!

Thiên Toàn trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Được, đã là mệnh lệnh thì chỉ có thể tòng mệnh thôi. Nhưng đệ đã tin tưởng Tề Cẩm Minh không phải là hung thủ mà bảo đệ bán đứng bằng hữu là bất nghĩa, đệ lại không muốn bất trung với bản phái nên đệ phải tuân mệnh là chỉ có một cách này....

Nói đến đây thì đột nhiên lão bật kiếm tự đâm vào giữa ngực mình.

Thiên Ngộ không ngờ lão làm như thế nhưng muốn cứu cũng không kịp. Bỗng nhiên thấy một bóng người thấp thoáng, quần hùng chưa kịp nhìn rõ bóng người đã thấy một đạo bạch quang lóe lên, tiếp theo đó là lại nghe “keng” một tiếng, trường kiếm của Thiên Toàn đạo nhân lập tức rời tay rơi xuống đất.

Lúc này quần hùng mới nhìn thấy rõ bóng người kia là một bạch y thiếu nữ. Thiếu nữ này chẳng phải ai xa lạ mà chính là Thượng Quang Phi Phụng, người luôn đứng im lặng bên cạnh Tề Cẩm Minh.

Thực ra Phi Phụng cũng không kịp đánh rơi kiếm của Thiên Toàn đạo nhân, nên nàng dùng kiếm đâm nhẹ vào Khúc Trì huyết của lão, khiến cho hữu thủ của lão vô lực và trường kiếm tự nhiên rơi xuống. Tiếng “keng” vừa rồi là do trường kiếm của Thiên Toàn đạo nhân rơi xuống chạm vào trường kiếm của Phi Phụng đang ở thế thu về.

Đặc biệt là thủ pháp điểm huyết của nàng rất chính xác, chỉ đủ để Thiên Toàn buông rơi trước kiếm chứ không làm cho lão tổn thương, thậm chí là tổn thương ngoài da. Không cần nói nhiều cũng có thể tưởng tượng được sự vi diệu tuyệt hảo trong kiếm pháp của nàng.

Thế nhưng Thiên Ngộ và Thiên Cơ lại không hiểu dụng ý của Phi Phụng, trước sự biến hóa bất ngờ như vậy, hai lão không hện mà cùng xông lên tấn công Phi Phụng. Phi Phụng phải thi triển thân pháp phiêu linh như hồ điệp xuyên hoa để tránh né. Đồng thời nàng còn đâm qua tả sáu đường kiếm, qua hữu sáu đường kiếm khiến Thiên Ngộ và Thiên Cơ bất giác lạnh người, kiếm quang lóa cả mắt. Hai lão là những nhân vật có công lực thâm hậu, võ công cao cường, kiến văn quảng bác, nhưng chưa từng mục kiến thân pháp cực kỳ ảo diệu và kiếm pháp nhanh như thế bao giờ.

Giữa lúc hai lão vội vàng thu kiếm về hộ thân thì Phi Phụng đã lui qua một bên rồi chống kiếm nói:

- Thiên Ngộ đạo trưởng không có ý bức lệnh sư đệ tự sát chứ?

Lúc này Thiên Ngộ mới biết thâm ý của Phi Phụng là cứu mạng Thiên Toàn. Nhưng trước câu chất vấn của nàng, lão không biết nên trả lời thế nào cho phải.

Thiên Cơ dùng dùng nội khí nói:

- Đây là chuyện của phái Hoa Sơn chúng ta, không cần người nhúng tay vào.

Phi Phụng không tranh luận với Thiên Cơ, mà quay sang nói với Thiên Toàn:

- Thiên Toàn đạo trưởng, đạo trưởng có nghe thấy không, nếu đạo trưởng không phải là người của phái Hoa Sơn thì sự việc được giải quyết một cách rất dễ dàng rồi.

Thiên Toàn sửng người trong giây lát rồi nói:

- Cô nương nói thế là có ý gì?

Phi Phụng nói:

- Chỉ cần đạo trưởng không phải là người của phái Hoa Sơn thì sẽ không có chuyện “không cho phép người ngoài nhúng tay vào”. “Ngoại nhân” mà họ nói phải chăng là bằng hữu của chính đạo trưởng?

Thiên Toàn hỏi:

- Đây là ý của cô nương chăng?

Phi Phụng đáp:

- Đây cũng là ý của Tề tiên sinh, tiểu nữ chỉ thay Tề tiên sinh ngăn cản hành vi ngu xuẩn của đạo trưởng.

Lúc này Tề Cẩm Minh mới lên tiếng:

- Thượng Quan cô nương, tại hạ xin đa tạ cô nương đã hiểu tâm ý của tại hạ! Không sai, Thiên Toàn đạo huynh, ta cho mình...

(thiếu trang 6,7 cuốn 2)

.....mình, không phải lão muốn giúp Tề Cẩm Minh chống lại bản phái mà chẳng qua là không muốn động thủ với Tề Cẩm Minh thôi. Như vậy, đương nhiên không thể gọi là bội phản sư môn. Thiên Ngộ đạo nhân tuy không vừa lòng với hành vi của Thiên Toàn nhưng lão

vốn có tâm địa nhân từ nên cũng không muốn bức Thiên Toàn tự sát. Lão thở dài một hơi rồi nói:

- Thiên Toàn sư đệ, người cam nguyện vì một kẻ tà ác mà thoát ly bản phái thật sao?

Thiên Toàn nói:

- Dù thiên hạ xem Tề Cẩn Minh như thế nào đi nữa thì hắn vẫn là bằng hữu của đệ.

Thiên Ngộ buồn bã nói:

- Nói vậy là người cam nguyện nhận sự trục xuất khỏi bản môn của ta?

Tuy hỏi thế nhưng trong lòng lão vẫn hy vọng là Thiên Toàn kịp tỉnh ngộ.

Thiên Toàn nói:

- Có một chuyện mà đệ vẫn chưa rõ, xin chưởng môn sư huynh chờ cho một lát.

Thiên Ngộ nói:

- Được, ta có thể chờ người.

Thiên Toàn quay lại nói với Tề Cẩn Minh:

- Tề huynh, người muốn ngăn không cho ta tự sát, nhưng tại sao người không xuất thủ mà phải mượn tay vị cô nương này?

Ngọc Hư Tử của phái Võ Đang vốn đã muốn nói ra sự thật từ lâu, bây giờ lão không nhịn được nên bước lên trước, nói:

- Võ công của Tề Cẩn Minh đã mất hoàn toàn rồi, phái Võ Đang của bọn bản đạo cũng vì nguyên nhân này mới không tầm thù nữa.

Thiên Ngộ kinh ngạc hỏi lại:

- Lời này thật không?

Ngọc Hư Tử nói:

- Phái Võ Đang đi ngàn dặm đến đây tìm Tề Cẩn Minh báo thù, không lẽ bản đạo nói dối để đánh lừa các vị?

Thiên Ngộ mặc nhiên không nói gì, Thiên Cơ lên tiếng:

- Sư huynh, thù hận giữa phái Võ Đang và Tề Cẩn Minh chẳng qua là nỗi nhục lưỡng bại câu thương trong cuộc tỷ kiếm năm xưa và không có ai chết. Còn chưởng môn chúng ta bị Tề Cẩn Minh hại chết, hận thù thâm sâu, làm sao có thể so sánh với phái Võ Đang được?

Thiên Toàn nói:

- Nhưng võ công của hắn đã mất thì làm sao chúng ta có thể dụng võ với hắn?

Thiên Cơ hỏi:

- Võ công của Tề Cẩn Minh mất từ khi nào?

Ngọc Hư Tử nói:

- Khi bọn bản đạo đến nơi này!

Thiên Cơ hỏi tiếp:

- Các vị đến đây bao lâu rồi?

Ngọc Hư Tử nói:

- Khoảng một canh giờ.

Thiên Cơ nghiêm sắc mặt và lạnh lùng nói:

- Chưởng môn phái Hoa Sơn bọn ta bị hại là từ ba tháng trước.

Thiên Ngộ hắng giọng rồi nói:

- Đại thù chưởng môn bị hại đương nhiên không thể không báo. Ba tháng trước võ công của Tề tiên sinh chưa mất nên không thoát được sự hiềm nghi. Thiên Toàn sư đệ, người hãy án chiếu theo kế hoạch bọn ta đã định mà hộ tống Tề tiên sinh hồi sơn.

Lần này lão không dùng chữ “áp giải” mà thay bằng hai chữ “hộ tống”, cố nhiên là vì Tề Cẩm Minh đã mất võ công, nhưng ngữ khí lúc nào cũng có phần khách khí hơn trước. Ngoài ra còn một thâm ý nữa là Thiên Toàn không cần phải động thủ với Tề Cẩm Minh mà vẫn có thể chấp hành mệnh lệnh của chưởng môn.

Nào ngờ Thiên Toàn thản nhiên nói:

- Võ công của Tề Cẩm Minh đã mất thì đệ càng không thể khiến hắn chịu thiệt thòi. Chưởng môn sư huynh, xin lượng thứ cho tiểu đệ không thể tòng mệnh. Sư huynh trực xuất đệ khỏi sư môn thì đệ cũng cam chịu mà không oán trách gì.

Thiên Ngộ thở dài nói:

- Được rồi, người đi đi, ta không miễn cưỡng người nữa.

Ngay lúc đó bỗng nhiên có hai người phi tới như bay, người đi đầu cao giọng nói:

- Thiên Toàn đạo huynh, người không cần phải đi!

Quần hùng định thần nhìn kỹ nhận ra hai nhân vật này ngay, một là Tiễn đại tiên sinh đức cao vọng trọng trong võ lâm, người kia là đệ đệ Thang Hoài Nghĩa của Thanh Hoài Viễn, tổng tiêu đầu Chấn Viễn tiêu cục. Nhân vật vừa lên tiếng chính là Tiễn đại tiên sinh. Sau khi quan sát toàn bộ đương trường, Tiễn đại tiên sinh bày tỏ sự kinh động và bi thương với Thiên Ngộ về chuyện chưởng môn tiền nhiệm của phái Hoa Sơn bị hại.

Thiên Ngộ đạo nhân đáp tạ rồi nói:

- Tiễn đại tiên sinh và Thang nhị tiêu đầu cùng đến đây thì e rằng không phải là để nói về chuyện của tị chưởng môn sư huynh?

Tiến đại tiên sinh nói:

- Người ngay không nói vòng vo, quả thực tại hạ đến đây là vì chuyện khác.

Thiên Ngộ hỏi:

- Đó là chuyện gì?

Tiến đại tiên sinh đáp:

- Chuyện thứ nhất và việc tại hạ từng liên danh với Trung Châu đại hiệp, Từ Trung Nhạc và Thang tổng tiêu đầu của võ công để phát Anh hùng thiếp mời anh hùng thiên hạ lại kinh hợp lực đối phó với Phi Thiên Thần Long Vệ Thiên Nguyên. Xin hỏi hai phái Võ Đang và Hoa Sơn các vị đã nhận được Anh Hùng Thiếp chưa?

Ngọc Chân Tử và Thiên Ngộ đạo trưởng cùng đáp:

- Đã nhận được rồi.

Thiên Cơ đạo nhân liền hỏi:

- Phải chăng đã phát hiện được tung tích của Phi Thiên Thần Long nên muốn bọn bản đạo hợp lực vây bắt?

Ai cũng biết nếu chỉ đối phó với Vệ Thiên Nguyên thì không cần phải hưng sư động chúng như vậy, trừ phi người phải đối phó bao gồm cả Tề Cẩn Minh trong đó.

Tiền đại tiên sinh chậm rãi nói:

- Tại hạ không muốn quan tâm đến chuyện của Phi Thiên Thần Long, thậm chí cũng không muốn nghe. Tại hạ đến đây là muốn nói rõ với các vị rằng tại hạ không có quan hệ đến trang Anh Hùng Thiếp đó!

Thiên Ngộ ngạc nhiên hỏi:

- Chẳng phải tiên sinh đã ký tên trong Anh Hùng Thiếp đó sao?

Tiền đại tiên sinh nói:

- Không sai, có tên của tại hạ nhưng chưa có sự đồng ý của tại hạ.

Thang Hoài Nghĩa tiếp lời:

- Gia huynh cũng muốn nói rõ với các vị một chuyện. Anh Hùng Thiếp đó là do gia huynh liên danh với Từ đại hiệp phát ra nhưng hiện tại gia huynh đã quyết ý rút lui, xin xóa tên trên Anh Hùng Thiếp.

Thiên Cơ không lên tiếng nhưng lẩm bẩm tự nói:

- Làm thế há chẳng phải là trò cười cho thiên hạ sao?

Thang Hoài Nghĩa nói tiếp:

- Chủ ý có thể thay đổi, còn vì sao gia huynh rút lui thì tại hạ không biết.

Tiền đại tiên sinh tiếp lời:

- Vì vậy chỉ có một mình Từ Trung Nhạc phát Anh Hùng Thiếp thôi, nếu các vị muốn giúp hấn đối phó Phi Thiên Thần Long là dựa vào sự giao tình của các vị và hấn, bọn tại hạ vô can!

Vệ Thiên Nguyên không có thù hận trực tiếp với phái Hoa Sơn và Võ Đang, hiện nay thù hận giữa Võ Đang và Tề Cẩn Minh đã được hoá giải nên bọn họ càng không muốn đối địch với Vệ Thiên Nguyên.

Ngọc Chân Tử lên tiếng trước:

- Phái Võ Đang vốn không phải vì Vệ Thiên Nguyên mà đến kinh sư, vả lại theo bản đạo biết thì Từ Trung Nhạc đã dựa vào Tiêu thế gia nên cũng chẳng cần bọn bản đạo giúp sức. Tiền đại tiên sinh, ngài đã không quản việc này thì tề phái cũng không dám xen vào chuyện người khác.

Sau khi Ngọc Chân Tử của phái Võ Đang bày tỏ thái độ thì Thiên Ngộ đạo nhân cũng nói:

- Tuy Tề Cẩn Minh là sư thúc của Vệ Thiên Nguyên nhưng Vệ Thiên Nguyên không có quan hệ với chuyện của tề phái. Mục đích của bọn bản đạo chẳng qua là muốn mời Tề tiên sinh theo bọn bản đạo hồi sơn chờ điều tra rõ chân tướng. Chỉ cần Vệ Thiên Nguyên không nhúng tay vào chuyện này thì bọn bản đạo cũng không có ý làm khó dễ hấn.

Tiền đại tiên sinh nói:

- Được, vậy thì chuyện này xem như đã kết thúc.

Thiên Ngộ đạo nhân nói:

- Xin hỏi Tiền đại tiên sinh, chuyện thứ hai là gì vậy?

Tiền đại tiên sinh nói:

- Chuyện này có lẽ quan hệ đến quý phái rồi. Nhưng tốt nhất là nhường cho Thang nhị tiêu đầu nói rõ với các vị.

Thang Hoài Nghĩa bước lên trước và nói:

- Tại hạ và Tề Cẩn Minh biết nhau vào tháng sáu năm nay ở Tứ Xuyên, đương thời lão ta hóa danh là Tề Đại Thánh cùng tại hạ lai kinh và chỉ mới đến tiêu cục của bọn tại hạ trước đây ba ngày. Trong khoảng thời gian dài đó, Tề tiên sinh luôn đi cùng tại hạ.

Lời này vừa dứt thì người của phái Hoa Sơn bất giác đưa mắt nhìn nhau, nhất thời không nói được điều gì.

Tiền đại tiên sinh hỏi:

- Thiên Ngộ đạo huynh, chưởng môn của quý phái bị hại vào khoảng tháng bảy phải không?

Thiên Ngộ gật đầu, nói:

- Không sai!

Tiền đại tiên sinh tiếp lời:

- Như vậy thì khi đó Tề Cẩn Minh đang đồng hành cùng Thang nhị tiêu đầu.

Thang Hoài Nghĩa nói:

- Tại hạ còn nhớ rõ, từ mồng năm đến mồng mười tháng bảy, tại hạ và Tề tiên sinh đang cùng nhau du ngoạn Nga My sơn ở Tứ Xuyên. Tại hạ nghe nói hình như chưởng môn của quý phái bị hại vào ngày mồng bảy tháng bảy, phải không?

Thiên Ngộ lại gật đầu, nói:

- Không sai, bản đạo đã nói qua sự tình với lệnh huynh - Thang tổng tiêu đầu.

- Ngày mồng bảy tháng bảy Tề Cẩn Minh đang cùng Thang Hoài Nghĩa du ngoạn Nga My sơn ở Tứ Xuyên thì đương nhiên hung thủ không phải là lão rồi.

Thiên Ngộ có vẻ ngại ngùng, cung thủ hành lễ Tề Cẩn Minh và nói:

- Tề tiên sinh, xin lượng thứ bọn bản đạo đã trách nhầm tiên sinh.

Tề Cẩn Minh thản nhiên nói:

- Được, vậy thì tại hạ có thể đi được rồi chứ?

Nói đoạn lão ra hiệu cho Tiêu Quyên Quyên đỡ lão và định cất bước.

Nhưng bỗng nhiên nghe Thiên Cơ quát lớn:

- Khoan đã!

Thang Hoài Nghĩa biến sắc, nói:

- Đạo trưởng không tin tại hạ sao?

Thiên Cơ nói:

- Không phải là không tin lời các hạ và cũng không muốn giữ Tề Cẩn Minh lại. Tề Cẩn Minh có thể đi nhưng vị Tiêu cô nương này thì không thể!

Phi Phụng liền lên tiếng:

- Thế nghĩa là sao? Bà ta đã được chứng minh là không phải nữ tử trên Hoa Sơn hôm đó rồi mà. Thiên Ngộ đạo trưởng cũng đã tỏ ý không hoài nghi bà ta!

Thiên Cơ nói:

- Không sai, Ngọc Hư đạo trưởng đã chứng minh nữ tử hôm đó không phải là Tiêu cô nương đây, nhưng hình như tiểu cô nương đã quên một chuyện thì phải?

Phi Phụng ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện gì?

Thiên Cơ nói:

- Ngọc Hư đạo trưởng từng nói tướng mạo của nữ tử kia rất giống với Tiêu cô nương đấy!

Tiêu Quyên Quyên lên tiếng:

- Lão không cần phải vòng vo tam quốc, ai cũng biết là ta có một bào tỷ, tỷ muội bọn ta được giang hồ gọi là Tiêu Thị Song Hồ, bà ta là Kim Hồ, ta là Ngân Hồ.

Thiên Cơ nói:

- Như vậy nữ tử mà Ngọc Hư đạo trưởng gặp hôm đó có lẽ là lệnh tỷ Kim Hồ?

Tiêu Quyên Quyên không phủ nhận phán đoán của đối phương, nói:

- Phải chăng lão cho rằng tỷ tỷ của ta bị hoài nghi nên ta cũng có tội?

Thiên Cơ phá lên cười rồi nói:

- Bần đạo không có ý đó. Nhưng lệnh tỷ bị hoài nghi là sự thật, bần đạo chỉ muốn nhờ cô nương giúp cho một việc.

Tiêu Quyên Quyên hỏi:

- Một kẻ có ác danh trên giang hồ như ta thì có thể giúp đạo trưởng được việc gì?

Thiên Cơ nói:

- Đã là tỷ muội với nhau thì có lẽ cô nương phải biết lệnh tỷ đang ở đâu?

Tiêu Quyên Quyên cười nhạt, nói:

- Thì ra lão muốn biết tỷ tỷ của ta đang ở đâu để hưng binh đến vây bắt. Ha ha, nói thật với đạo trưởng nhé, chuyện này đã không liên quan đến ta thì tại sao ta phải nói?

Thiên Ngộ lên tiếng:

- Sư đệ, thôi đi. Tiêu cô nương không muốn nói thì chúng ta tự điều tra cũng được, để bọn họ đi đi.

Thiên Cơ vẫn chưa chịu thôi, quay sang Phi Phụng và nói:

- Thượng Quan cô nương, xin chờ cho một lát!

Phi Phụng mỉm cười, nói:

- A, phiền phức lại tìm đến ta rồi!

Thiên Cơ nói tiếp:

- Thượng Quan cô nương, xin hỏi kiếm pháp của cô nương là do gia truyền hay được sư thừa nào truyền thụ?

Phi Phụng thần nhiên hỏi lại:

- Điều đó có quan hệ gì đến đạo trưởng?

Thiên Cơ chậm rãi:

- Vốn chẳng quan hệ gì đến chuyện của bọn bản đạo nhưng kiếm pháp của cô nương quá xuất kỳ ảo diệu nên có khả năng là có quan hệ đến chuyện của bọn bản đạo.

Phi Phụng kinh ngạc kêu lên:

- Nói thế có nghĩa lão cũng nghi ngờ tiểu nữ là hung thủ?

Thiên Cơ lạnh lùng nói:

- Trong võ lâm hiện thời, nhân vật có thể sát hại tệt chưởng môn sư huynh chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay thôi. Thượng Quan cô nương, sợ rằng cô nương vẫn chưa có tư cách làm chuyện đó. Nhưng người truyền thụ kiếm pháp cho cô nương thì có tư cách đấy.

Phi Phụng cười nhạt, nói:

- Vì vậy mà lão muốn điều tra sư thừa của tiểu nữ? Được rồi, tiểu nữ xin nói cho lão biết...

Nàng ngừng lại nhìn quần hùng một lượt rồi nói tiếp:

- Nói cho lão biết nhé, sợ rằng chưởng môn tiền nhiệm của quý phái vẫn chưa đủ tư cách để giao thủ với người truyền thụ võ công của tiểu nữ. Hì hì, lão chớ vội nóng giận, tiểu nữ không nói suông như lão đâu!

Tiền chưởng môn Thiên Quyền chân nhân của phái Hoa Sơn với sáu mươi bốn đường Hỗn Nguyên Vô Cực kiếm pháp uy chấn võ lâm, là một trong thiên hạ tam đại kiếm khách ở hàng lão bối, hai người kia là thiên hạ đệ nhất kiếm khách Kim Trục Lưu và tiền chưởng môn của phái Thiên Sơn Đường Kinh Thiên. Bây giờ Phi Phụng lại nói Thiên Quyền chân nhân không đủ tư cách giao thủ với sư phụ của nàng thì không những người của phái Hoa Sơn phát nộ khí mà người của phái Võ Đang cũng cảm thấy cô ta quá cuồng ngôn vọng ngữ.

Thiên Cơ đạo nhân đã nắm chặt đốc kiếm, chỉ vì úy kỵ kiếm pháp của Phi Phụng nên lão không dám tự tiện xuất thủ. Nhưng lão nhìn chằm chằm Thiên Ngô đạo nhân, chờ chưởng môn hạ lệnh cho toàn bộ đệ tử phái Hoa Sơn hành động.

Không ngờ Thiên Ngô đạo nhân bình thần hỏi:

- Cô nương nói vậy không biết có chứng cứ gì không?

Phi Phụng nói:

- Có một chuyện quan hệ đến chuyện cũ của quý phái, có lẽ đạo trưởng vẫn còn nhớ?

Thiên Ngô khách khí nói:

- Chẳng hay cô nương muốn nói đến chuyện nào?

Phi Phụng đáp:

- Năm xưa, khi lệnh sư huynh Thiên Quyền chân nhân sáng chế ra sáu mươi bốn đường Hỗn Nguyên Vô Cực kiếm pháp thì có tìm một người để thỉnh giáo ba chiêu kiếm pháp, có chuyện này không?

Thiên Ngộ cũng người một lát rồi nói:

- Bần đạo từng nghe sư huynh nói qua chuyện này, nhưng người không nói cho bần đạo biết nhân vật kia là ai.

Phi Phụng nói:

- Đó là phụ thân của tiểu nữ. Võ công của tiểu nữ là do gia phụ truyền thụ.

Thiên Cơ hừ một tiếng rồi nói:

- Năm nay lệnh tôn bao nhiêu niên kỷ?

Nên biết Phi Phụng là một thiếu nữ không quá hai mươi, theo đó mà nói thì phụ thân của nàng không thể quá sáu mươi, mà Thiên Quyền chân nhân hưởng thọ đến sáu mươi tám tuổi. Với địa vị và danh vọng của Thiên Quyền chân nhân mà thỉnh giáo kiếm pháp người ngoài thì quả thật là chuyện khó tin, đừng nói là thỉnh giáo một nhân vật ít tuổi hơn mình.

Thượng Quang Phi Phụng thản nhiên nói:

- Không sai, gia phụ tuy ít tuổi hơn Thiên Quyền chân nhân nhiều, nhưng “họa vô tiền hậu, đạt giả vi sư” (sự học không phân biệt trước sau, kẻ thành đạt thì làm thầy) có lẽ các vị đã nghe câu này rồi chứ?

Thiên Cơ tức giận quát hỏi:

- Người dám nói phụ thân của người có tư cách làm thầy sư huynh của bọn ta chẳng?

Phi Phụng không phủ nhận, nói tiếp:

- Có thể tiểu nữ có nói ba chữ “có tư cách” đó. Đương nhiên không phải bảo Thiên Quyền chân nhân chính thức bái sư, nhưng cổ nhân từng nói: “Nhất tự vi sư, bán tự vi sư”, gia phụ từng chỉ điểm cho Thiên Quyền chân nhân ba chiêu kiếm pháp, như thế chẳng đủ tư cách “vi sư” sao?

Thiên Cơ cười nhạt, nói:

- Chuyện sư huynh thỉnh giáo kiếm pháp người ngoài thế nào, bọn ta không biết. Dù có chuyện này thật thì làm sao biết người đó có phải là phụ thân của người hay không?

Thiên Ngộ lên tiếng:

- Đích thực là ta từng nghe sư huynh nói nhiều về chuyện này. Tuy không biết người đó là ai nhưng lại biết đương thời có một người tại đương trường, người đó là Tiền đại tiên sinh.

Tiền đại tiên sinh bước lên trước và hỏi:

- Các vị đã thấy kiếm pháp của vị cô nương này chưa?

Thiên Ngộ nói:

- Đã mục kích.

Tiền đại tiên sinh hỏi tiếp:

- Các vị cảm thấy thế nào?

Thiên Ngộ nói:

- Kỳ ảo vô cùng!

Tiền đại tiên sinh khẽ ngâm lên:

- Côn Luân sơn thượng, ảo kiếm linh kỳ!

Thiên Ngô kinh ngạc nhưng lão cũng đọc tiếp:

- Bất phụng linh kỳ, ảo kiếm trừ chi!

Tiền đại tiên sinh nói:

- Đúng rồi. Vậy có lẽ đạo huynh biết người đó là ai rồi chứ? Đạo huynh đã mục kích ảo kiếm của Thượng Quan cô nương rồi thì không cần cô ta lấy linh kỳ ra, phải không?

Thiên Ngô không trả lời mà quay qua hỏi Phi Phụng:

- Xin hỏi cô nương, Thượng Quan Vân Long là người thế nào của cô nương?

Phi Phụng đáp:

- Chính là gia phụ. Đạo trưởng có cần tiểu nữ chứng minh không?

Thiên Ngô nói:

- Không cần. Thực ra bản đạo đã sớm nghĩ đến điều này, ngoài nữ nhi của Thượng Quan Vân Long ra thì còn có ai có thể thi triển được kiếm pháp kỳ ảo như vậy?

Nói đoạn lão quay sang nói với đệ tử bản môn:

- Vị Thượng Quan cô nương này nói không sai, phụ thân của cô ta tuyệt không thể dùng thủ đoạn ám toán hại chưởng môn sư huynh của chúng ta.

Bọn Thiên Cơ tuy không biết Thượng Quan Vân Long là nhân vật thế nào và cũng không biết chuyện “Ảo kiếm linh kỳ” thế nào, nhưng chưởng môn hiện nhiệm đã nói thế thì bọn họ không dám lên tiếng nữa.

Thiên Ngô nói:

- Thượng Quan cô nương, xin bỏ qua chuyện bọn bản đạo đa nghi. Cáo biệt!

Nói đoạn lão khoát tay ra hiệu cho đệ tử bản môn triệt thoái nhân mã rời đường trường.

Thật là:

“Tòng thời ảo kiếm chấn thiên hạ.

Giang hồ nữ há dị khinh?”

Tạm dịch:

“Ảo kiếm từ nay chấn thiên hạ,

Giang hồ nữ đâu dễ khinh?”

-- o O o --